

overensstemmende med de nu gjældende Regler. Med Hensyn til de enkelte Afvigelser bemærkes følgende:

§ 19 er bleven behandlet under § 8, hvortil her henvises.

§ 20. Det i Loven af 29. Decbr. 1857 § 2 bruite Udtryk: at binde „over“ de autoriserede Skjelde er bleven forandret til at binde „efter“ Skjælden som et mere korrekt Udtryk, da Maskerne nemlig ikke kunne bindes over de paagjældende Skjelde. Den Skjelde, Garnet bindes over, maa nødvendig være lidt større end den autoriserede, der ellers ikke ville kunne passe i Masken efter Bindingen, paa Grund af den Mads Knudernes optage. At Lovgivningen ej heller har tænkt sig, at Maskerne skulde bindes over Skjælden, finde vi bekræftet ved D. L. 5—10—45, som nævner Skjelde „og“ Nætbør, ikke „eller“, og dermed viser, at der er Forskjel paa disse Gjenstande. Skjælden, som er rund, kan ikke bruges til at binde over, men anvendes kun af Kontrollen til Prøve, som Normen for Minimum; Nætbøret derimod bruges til selve Garnbindingen og maa for at være hensigtsmæssig dertil have en mere fladtrykt Form med en skarpere Kant for Knudernes Sammenbragning.

§ 21. Den Bestemmelse, at Overgangen fra en mindre til en større Maskevibde skal tages af eller foregaa paa det for den mindre Maskestørrelse bestemte Mænmaal, er nødvendig, da, hvis det Mobsatte blev tilladt, Overgangen kunde langdrages saaledes ind paa Mænmaalet for den større Maske, at det aabnede Vej for Clusion. Paragrafens Slutningsbestemmelse er absolut nødvendig for at undgaa Strid ved Maalingen og grundet i, at Næstaber i Almindelighed føres til Liget saaledes, at Maskerne komme til at staa i Firkant.

§ 22. I Henseende til denne Paragraf henvises til Motiveringingen af § 6.

§ 23. Det er fundet rigtigere at optage den her omhandlede Bestemmelse som en almindelig Regel i Stedet for, som i den nu gjældende Lovgivning, at gjentage den med Hensyn til hvert enkelt Næstfab. Ved Begyndelsesordene, „hvor ikke særlig Hjemmel dertil haves“ er navnlig tænkt paa de matrikulerede Bundgarnstader og koncessionerede Vaadbrætssteder samt til saadanne Tilfælde, hvor Fiskeriets Udøvelse nærmest hviler paa privatretlig Udkomst.

Afstanden fra Naers og Værkes Udløb i Fjorden er sat til 100 Favne i Stedet for 50 Favne, der er den for Tiden fastsatte Afstand. En Afstand af 100 Favne, der ikke er noget stort Maal for Forholdene i Havet, synes nemlig ikke at være længere end hvad Njemedet med Bestemmelsen, at holde Afgang til de første Vandløb aaben for de deri legende Fisk og at besytte den ved disse Vandets Udløb staaende Ungel, kræver.

§ 24. Mødens Udvalget iøvrigt har forment, at den almindelige Lovgivning for Limfjorden bør være anvendelig for alle Fjordens Bige og Smaafjorde, turde den særlige Stilling, „Kilen“ allerede indtager i retlig Henseende, saavel som dens ejendommelige Naturforhold tilstrækkelig begrunde, at der for samme udfærdiges en særegen Fiskerivebtaagt.

§ 25. Med Hensyn til §§ 25—32 inkl. skulle vi i Almindelighed bemærke, at det vigtige Sildefiskeri fornemmelig i Limfjordens østlige Del mellem Hals og Løgstør Grunde, som siden Vesterhavets Gjennembrud 1825 ved Agger lidt efter lidt er gaaet tilbage og nu kun er en Skygge af hvad det var i forbums Dage, i sin Tid var nærmest koncentreret i Ribe Bredning og Aggersund og i de af Strømmens Løb dannede bybere Indfæringer mellem Grundene og mellem disse og Landet. Overalt anbragtes der Bundgarn til Fangst af den indstrømmende Silde, og travl Birk-somhed fandt Sted paa Søen som paa Landet, hvor Silde gjællebes og nedfaltebes til Viderefor-sendelse langt ud over Landets Grændser. Fra Aalborg udfiktedes til sine Tider mange Skibsladninger til østersøiske Havne, ligesom store Partier afgik til Vestindien, hvor Plantagejerne anvendte dem til en rigtignok kun lidt velkommen Føde for deres Negere. Denne rige Velstandstilbude for Beboerne af Limfjordens østlige Kyster fik, om ikke en brat, saa dog en forholdsvis hurtig Ende ved Vesterhavets Gjennembrud 1825. Aar for Aar aftog Fiskeriets Udbytte. De højt betalte Stader tabte deres Værdi, og mange bleve ganske opgivne og forladte, da det ej kunde betale sig længere at drive dem. Forskjellige andre Narfager hidroge ogsaa til Tilbagegangen. De norske og skotske Sildefiskeriers tiltagende og bedre Drift bragte flere og bedre Varer til det østersøiske Marked, og Negeremancipationen paa de vestindiske Der stoppede endelig den sidste Afsløbskilbe udenfor Landets Grændser for Limfjordens magre Silde, og Afsetning af større Partier saltet Vaarsild fik overhovedet her Bane-saaret. Negerne havde hidtil kun spist dem nødtvungne; nu da de selv kunde sørge for deres Kost, vilde de ikke engang have den skotske fede, men haardt saltede Silde. Dog er Sildefiskeriet i Limfjorden endnu ikke ganske uden Betydning, som Bibeftættigelse for en Del af disse Egnes Beboere. Ved Ribe ere i Fisketiden 40 til 50 Mennesker beftættigede ved Pasningen af de der drevne c. 160 Bundgarn, og paa begge Steder af Aggersund findes ligeledes en Del Bundgarn, om end ikke saa mange som i Ribe Bredning; det maa derhos bemærkes, at Bundgarnsfiskeriet er i rask Tiltagende paa Fjordens vestlige Halvdel, hvor det tidligere ikke har været brugt, saa at der efter Limfjords-kontrollørens Beretning for 1873/74 fandtes 514 Bundgarn i Fjorden, hvor Sildefiskeriet i det Hele